

KIM LIGGETT

**ANUL
DE
GRAȚIE**

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

Nimeni nu vorbește despre anul de grație.

Este interzis.

Ni se spune că putem ademini bărbați maturi din paturile lor, că-i putem face pe băieți să-și piardă mințile și pe neveste să înnebunească de gelozie. Ei cred că însăși pielea noastră emite un afrodisiac puternic, esența tare a tinereții, a unei fete pe punctul de a deveni femeie. De aceea suntem alungate în cel de-al șaisprezecelea an de viață, ca să ne eliberăm magia în sălbăticie înainte să ni se îngăduie să ne întoarcem la civilizație.

Dar eu nu mă simt puternică.

Nu mă simt magică.

Deși este interzis să vorbim despre anul de grație, asta nu m-a împiedicat să caut indicii.

O vorbă greșită între îndrăgostiți pe pajiște, o poveste de culcare înfricoșătoare care nu pare deloc o poveste, priviri fugare cuibărite în golurile glaciale dintre amabilitățile schimbate între femei la piață. Dar nu trădează nimic.

Adevărul despre anul de grație, despre ceea ce se întâmplă în acel an-nălucă, se ascunde în filamentele subțiri care plutesc în jurul lor atunci când cred că nu le privește nimeni. Dar eu privesc mereu.

Un șal alunecă, iar luna plină luminează cicatricele de pe umeri.

Degete bântuite care crestează ușor heleșteul, privind cum ondu-lațiile se estompează și se întunecă.

Privesc parcă la milioane de kilometri depărtare. Uluite. Îngrozite.
Înainte credeam că aceasta era de fapt puterea mea magică: să văd lucruri pe care alții nu le vedeau, lucruri pe care nu voiau nici măcar să le recunoască față de ei înșiși. Dar tot ce trebuie să faci e să deschizi ochii.

Ai mei sunt larg deschiși.

TOAMNA

O urmez prin pădure, o cărare bătătorită pe care am văzut-o de o mie de ori. Ferigi, papucul-doamnei și ciulini, florile roșii misterioase presărate de-a lungul potecii. Cinci petale, perfect formate, de parcă ar fi fost făcute doar pentru noi. O petală pentru fetele din anul de grație, o petală pentru soții, una pentru muncitoare, una pentru femeile din zona de trecere și una pentru ea.

Fata mă privește peste umăr zâmbindu-mi larg, încrezător. Îmi aduce aminte de cineva, dar nu reușesc să identific cu precizie nici numele, nici chipul. Poate ceva dintr-o amintire de mult uitată, o viață trecută, poate o soră mai tânără pe care n-am cunoscut-o niciodată. Are fața în formă de inimă și un semn mic roșu în formă de căpșună sub ochiul drept. Trăsături delicate, ca ale mele, dar nu pare cătuși de puțin delicată. Privirea ei gri ca oțelul are ceva feroce. Părul închis la culoare îi este tuns periută. Nu îmi dau seama dacă este o pedeapsă sau un semn de revoltă. N-o cunosc, dar, în mod ciudat, știu că o iubesc. Nu așa cum o iubește tata pe mama, ci într-un fel protector și pur, așa cum am simțit pentru măcălendrii pe care i-am îngrijit iarna trecută.

Ajungem în luminișul unde s-au adunat femei de toate rangurile, purtând în dreptul inimii câte o floare roșie. Fără gâlceavă sau priviri ucigătoare; ne-am strâns toate în pace. În unitate. Suntem surori, fice, mame, bunici, unite de o nevoie comună care le depășește pe cele proprii.

– Noi suntem sexul slab, dar nu mai suntem slabe, spune fata.
Femeile răspund cu un răget primitiv.

Dar nu mi-e teamă. Simt doar uimire și mândrie. Fata o va face. Va schimba totul și, cumva, sunt și eu implicată.

– Drumul acesta a fost pavat cu sânge, cu sângele celor ca noi, însă nu a fost în zadar. În seara aceasta, anul de grație se sfârșește.

Răsufli și mă trezesc, dar nu în pădure, nu cu fata aceea, ci aici, în încăperea aceasta sufocantă, în patul meu, iar surorile mele mă privesc cu asprime.

– Ce-a spus? întrebă sora mea mai mare, Ivy, cu obraji roșii ca para focului.

– Nimic, îi răspunde June strângând-o de încheietura mâinii. N-am auzit nimic.

Mama intră în cameră, iar surorile mele mai mici, Clara și Penny, îmi dau un ghiont să mă dau jos din pat. Mă uit la June, ca să-i mulțumesc că a potolit lucrurile, dar nu se uită la mine. Nu vrea sau nu poate s-o facă. Nu-mi dau seama care dintre variante ar fi mai rea.

Nu ni se îngăduie să visăm. Bărbații cred că este un mod de a ne ascunde magia. Simplul fapt că visez ar fi de ajuns ca să fiu pedepsită, dar dacă ar afla cineva vreodată ce visez, aș fi spânzurată.

Surorile mele mă conduc spre camera de cusut, fâlfâind în jurul meu ca un stol de vrăbii gâlcevitoare. Împingând. Trăgând.

– Lăsați-o mai moale, icnesc eu în timp ce Clara și Penny trag de sforile corsetului cu puțin prea multă vioșie. Li se pare totul un joc amuzant. Nu-și dau seama că peste câțiva ani va fi rândul lor. Le lovesc ușor. Nu puteți tortura pe altcineva?

– Nu te mai agita, îmi spune mama, vărsându-și frustrarea pe scalpul meu în timp ce-mi termină de împletit cosița. Tatăl tău te-a lăsat să scapi basma curată atâția ani, cu rochiile pătate de noroi și mizerie sub unghii. Măcar o dată vei ști și tu ce înseamnă să fii o doamnă.

– De ce ne-am bate capul? Ivy își afișează cu mândrie burta tot mai mare în oglindă, ca să vedem toate. Nimeni întreg la minte nu i-ar da un voal lui Tierney.

– Așa o fi, zice mama în timp ce apucă sforile de la corset și strânge și mai tare. Dar mi-e datoare cu asta.

Am fost o copilă îndărătnică, prea curioasă pentru binele meu, cu capul în nori, fără pic de cuviință... printre altele. Și voi fi prima fată din familia noastră care-și începe anul de grație fără să fi primit un voal.

Mama nu trebuie s-o spună. De fiecare dată când se uită la mine îi simt ranchiuna. Furia tăcută.

– Poftim.

Sora cea mai mare, June, se strecoară înapoi în încăperea cu o rochie din mătase brută albastru închis, al cărei decolteu petrecut e ornate cu perle de apă dulce. E aceeași rochie pe care a purtat-o ea cu patru ani în urmă. Miroase a liliac și a teamă. Pețitorul ei îi oferise o floare de liliac alb: simbolul dragostei timpurii, al inocenței. E drăguț din partea ei că mi-o împrumută, dar așa e June. Nici măcar anul de grație n-ar putea să o schimbe.

Toate celelalte fete din anul meu vor purta astăzi rochiile noi cu volănașe și brodate, după ultima modă, dar părinții mei au știut că n-aveau de ce să-și irosească resursele pe mine. Nu am nici un posibil pețitor. M-am asigurat că așa va fi.

Anul acesta sunt doisprezece băieți eligibili în ținutul Garner, băieți născuți în familii de rang, cu reputație. Și suntem treizeci și trei de fete.

Astăzi ar trebui să ne plimbăm prin oraș, să-i lăsăm pe băieți să ne mai vadă o ultimă dată, înainte să li se alătore bărbaților în hambarul mare ca să facă negoț cu soarta noastră, de parcă am fi vite, lucru care nu este foarte departe de realitate, de altfel, ținând cont că suntem înfierate la naștere pe talpă cu sigiliul tatălui nostru. După ce vor fi făcute toate revendicările, tații noștri le vor duce voalurile fetelor care așteaptă la biserică și vor așeza în tăcere monstruoșitățile delicate pe capetele celor alese. Iar mâine dimineață, când vom fi toate aliniate în piață ca să plecăm în anul nostru de grație, fiecare băiat va ridica voalul fetei pe care a ales-o, o promisiune de căsătorie, pe când noi, celelalte, vom fi niște cantități neglijabile.

– Știam eu că se ascunde o siluetă pe dedesubt.

Mama își tuguie buzele, iar ridurile fine din jurul gurii i se adâncesc. Nu ar mai face-o dacă ar ști ce bătrână pare. Singurul lucru mai rău decât a fi bătrân în ținutul Garner este să fii stearpă.

– Jur pe viața mea că nu voi înțelege niciodată de ce ți-ai irosit frumusețea, șansa de a-ți gospodări propria casă, îmi zice ea în timp ce-mi trage rochia peste cap.

Mi se blochează brațul și încep să trag.

– Nu te mai împotrivi, altfel o să se...

Se aude un sunet de material sfâșiat, iar gâtul și maxilarul mamei se înroșesc vizibil.

– Ac și așa, se răstește ea la surorile mele, care se pun numaidecât în mișcare.

Încerc să mă abțin, dar cu cât încerc mai tare, cu atât e mai rău, așa că izbucnesc în râs. Nu știu nici măcar să-mi pun o rochie cum trebuie.

– Dă-i drumul, râzi până nu mai poți, dar n-o să ți se mai pară atât de amuzant când n-o să-ți dea nimeni un voal și-o să te întorci din anul de grație numai ca să te trimită drept la o casă de muncă, să te spetești robotind.

– Mai bine decât să fiu soția cuiva, bombăn eu.

– Să nu spui niciodată așa ceva. Îmi cuprinde fața cu mâinile, iar surorile mele se împrăștie care-ncotro. Vrei să te creadă o uzurpatoare? Să fii izgonită? Braconierilor le-ar plăcea la nebunie să pună mâna pe tine. Își coboară vocea și adaugă: Nu ne poți face familia de rușine.

– Despre ce vorbiți?

Tata își vâră pipa în buzunarul de la piept și intră, lucru rar pentru el, în camera de cusut.

Mama își vine repede în fire și se apucă să coasă ruptura.

– Nu este nici o rușine în munca sârguincioasă, zice el și se apleacă pe sub grindă ca s-o sărute pe mama pe obraz, duhnind a iod și tutun dulce. Poate munci în lăptărie sau la moară când se întoarce. Este o muncă întru totul respectabilă. Știi că Tierney a noastră a fost mereu un spirit liber, adaugă el făcându-mi cu ochiul conspirativ.

Îmi întorc privirea, prefăcându-mă a fi fascinată de punctulețele de lumină încetoșată ce pătrund prin draperii. Eu și tata am fost prieteni la cataramă. Lumea spunea că-i licăreau ochii când vorbea despre mine. Întrucât avea cinci fiice, bănuiesc că aduceam cel mai mult a fiul pe care și-l dorea, dar pe care nu avea să-l primească. M-a învățat pe ascuns cum să pescuiesc, cum să mânuiesc un cuțit, cum să-mi port de grijă, dar lucrurile s-au schimbat acum. Nu pot nici să mă uit la el la fel după noaptea în care l-am prins la spițerie, făcând lucrul acela de negrăit. Era limpede că încă încerca să aibă un fiu, dar mereu am crezut că e mai bun de-atât. Se pare însă că e întocmai ca toți ceilalți.

– Ia te uită, spune tata în încercarea de a-mi atrage atenția. Poate că vei primi totuși un voal.

Îmi încleștez gura, dar în sinea mea îmi vine să urlu. Pentru mine, să mă căsătorească alții nu este un privilegiu. Nu există libertate în confort. Sunt niște cătușe căptușite, ce-i drept, dar tot cătușe rămân. Măcar la casa de muncă viața mea îmi va aparține. *Trupul* îmi va aparține. Dar astfel de gânduri îmi aduc belele, chiar și atunci când nu le rostesc cu voce tare. Când eram mică, fiecare gând mi se vedea pe față. Am învățat să mă ascund în spatele unui zâmbet plăcut, însă uneori, când mă zăresc în oglindă, văd intensitatea care-mi arde în ochi. Cu cât mă apropii mai tare de anul de grație, cu atât focul acela arde mai puternic. Uneori am impresia că ochii îmi vor ieși prin craniu.

Când mama se întinde după panglica de mătase roșie ca să-mi lege cosița, simt un junghi de panică. Iată că a sosit. Momentul în care o să fiu însemnată cu culoarea de avertizare... a păcatului.

Toate femeile din ținutul Garner trebuie să aibă părul coafat la fel, împletit la spate. Bărbații cred că așa femeile nu le vor putea ascunde nimic: o expresie nesinceră, o privire rătăcitoare sau o scânteie de magie. Panglici albe pentru fetele tinere, roșii pentru cele din anul de grație și negre pentru soții.

Inocență. Sânge. Moarte.

– Perfect, spune mama după ce face ultimele retușuri la fundă.

Deși nu pot vedea panglica roșie, îi simt greutatea și tot ce insinuează ea, ca o ancoră care mă ține în această lume.

– Pot să plec acum? o întreb trăgându-mă de lângă mâinile ei agitate.

– Fără escortă?

– Nu am nevoie de escortă, îi spun în timp ce-mi vâr picioarele zdravene în condurii eleganți din piele neagră. Pot să mă descurc și singură.

– Și cum rămâne cu vânătorii de blănuri de pe teritoriu? Te descurci și cu ei?

– Au luat o singură fată și a trecut o veșnicie de atunci, îi spun oftând.

– Eu îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Anna Berglund, zice mama, iar ochii îi devin sticloși. Era ziua când ni se punea vâlul. Se plimba prin oraș și a înșfăcat-o pur și simplu, a aruncat-o pe cal și a zbughit-o în sălbăticie; și nu am mai auzit vreodată de ea.

Ciudat, dar eu am fost mai impresionată aflând că, deși au văzut-o tipând și plângând prin tot orașul, bărbații au declarat că nu s-a împotrivit îndeajuns de tare și au pedepsit-o pe sora ei mai mică în locul ei, alungând-o în zona de trecere ca să ducă o viață de prostituție. Nimeni nu vorbește vreodată despre această parte a poveștii.

– Las-o să se ducă. E ultima ei zi, o imploră tatăl meu, prefăcându-se c-o lasă pe mama să aibă ultimul cuvânt. E obișnuită să fie pe cont propriu. În plus, mi-ar plăcea să-mi petrec ziua cu soția mea frumoasă. Doar noi doi.

Aparent, se iubesc. În ultimii ani, tata a petrecut tot mai mult timp în zona de trecere, dar asta mi-a oferit destul de multă libertate, așa că ar trebui să fiu recunoscătoare.

Mama îi zâmbește.

– Presupun că ar fi în regulă... Câtă vreme Tierney n-are de gând să se strecoare în pădure, ca să se vadă cu Michael Welk.

Încerc să par calmă, dar mi se usucă gâtul. Nu aveam nici cea mai vagă idee că știa despre asta.

Trage în jos de corsajul rochiei, încercând să-l facă să se așeze cum trebuie.

– Măine, când îi va ridica voalul lui Kiersten Jenkins, îți vei da seama ce prostuță ai fost.

– Nu asta... Nu de aceea... Suntem doar prieteni, bolborosesc eu.

În colțul gurii i se furișează o urmă de zâmbet.

– Ei bine, dacă ești atât de nerăbdătoare să ieși din casă, ai putea să iei niște fructe de pădure pentru adunarea de diseară.

Știe că nu-mi place deloc să mă duc la piață, mai ales într-o zi de ceremonie a voalului, când toți cei din ținutul Garner umblă de colo colo, dar cred că tocmai asta urmărește. Va profita din plin de situație.

Când își dă jos degetarul ca să scoată o monedă din săculețul din piele de căprioară, întrezăresc vârful lipsă al degetului mare. Nu a spus-o niciodată, dar știu că este o aducere aminte din timpul anului de grație. Mă surprinde privind-o și își pune degetarul la loc.

– Iartă-mă, îi spun plecându-mi privirea spre lemnul uzat de sub picioarele mele. O să iau fructe de pădure.

Aș fi de acord să fac orice doar ca să ies din încăpere. Simțindu-mi parcă disperarea, tata încuviințează ușor spre ușă, iar eu o țâșnesc glonț.

– Nu ieși din oraș! strigă mama în urma mea.

Mă feresc de stive de cărți, de ciorapi care se usucă pe balustradă, de geanta cu medicamente a tatei și de un coș plin cu tricotaje neterminate și cobor în goană cele trei rânduri de scări, trec de slujnicele care cloncănesc dezaprobatore și ies din casă, dar briza tăioasă de toamnă mi se pare străină pe pielea dezgolită: pe gât, claviculă, piept și pulpe, pe jumătatea inferioară a genunchilor. Îmi spun că e doar puțină piele. Au mai văzut așa ceva înainte. Dar mă simt expusă... vulnerabilă.

O fată din anul meu, Gertrude Fenton, trece pe lângă mine împreună cu mama ei. Îi privesc fără să vreau mâinile: sunt acoperite de mânuși albe delicate, din dantelă. Aproape că uitasem ce a pățit. *Aproape*. În pofida ghinionului ei, chiar și Gertie mai speră să i se ridice voalul, să-și înjghebe o gospodărie, să fie binecuvântată cu fii.

Îmi doresc să fi vrut și eu astfel de lucruri. Îmi doresc să fi fost atât de simplu.

– Felicitări de ziua învăluirii, îmi urează doamna Barton agățându-se puțin mai tare de brațul soțului ei.

– Cine e fata? Întreabă domnul Barton.

– Fata soților James, îi răspunde ea printre dinți. Cea mijlocie.

Domnul Barton îmi cuprinde pielea cu privirea.

– Văd că în sfârșit și-a căpătat magia.

– Sau a ascuns-o până acum.

Doamna Barton mă scrutează cu ochi mijiți ca un vultur care ciugulește dintr-un cadavru.

Îmi vine doar să mă acopăr, dar nici gând să mă întorc în casă.

Trebuie să țin minte: rochiile, panglicile roșii, voalurile, ceremoniile sunt toate doar niște distrageri, ca să nu ne mai gândim la ceea ce ne așteaptă. Anul de grație.

Bărbia începe să-mi tremure când mă gândesc la anul care urmează, la necunoscut, dar afișez un zâmbet inexpressiv, de parcă aș fi fericită să-mi joc rolul ca să mă pot întoarce, să mă căsătoresc, să procreez și să mor.

Dar nu ne vom întoarce toate... Cel puțin nu întregi.

Încerc să-mi stăpânesc emoțiile și traversez piața în care mâine se vor alinia toate fetele din anul meu. Nu este nevoie de magie, nici măcar de un ochi format, ca să-ți dai seama că în timpul anului de grație se întâmplă ceva profund. Le vedeam în fiecare an când plecau în tabără. Deși câteva purtau voal, mâinile lor îmi spuneau tot ce trebuia să știu: își rupseseră cuticulele până la sânge de îngrijorare, iar vârfulurile degetelor li se zbateau nervos. Dar erau pline de speranță... Vii. Și când se întorceau, cele care se întorceau, erau descărnate, istovite... zdrobite.

Copiii mai mici inventaseră un joc în care pariau pe cine avea să se întoarcă, dar cu cât mă apropiam mai mult de anul meu de grație, cu atât mi se părea mai puțin amuzant.

– Felicitări de ziua învăluirii.

Domnul Fallow își înclină elegant pălăria, dar privirea îi zăbovește pe pielea mea, pe panglica roșie care-mi atârnă pe spate, puțin prea lungă, ceea ce mă face să mă simt incomod. Moș Fallow i se spune pe

la spate, pentru că nimeni nu știe întocmai cât de bătrân este, dar în mod clar nu-i prea bătrân ca să mă privească.

Ni se spune sexul mai slab. La biserică, în fiecare duminică, ni se inoculează ideea că totul este din vina Evei pentru că nu și-a izgonit magia când a avut prilejul, dar tot nu înțeleg de ce fetele nu au nici un cuvânt de spus. Bineînțeles, există aranjamente secrete, șoapte în întuneric, dar de ce hotărâsc băieții totul? Din câte îmi dau seama, toți avem inimi. Toți avem creiere. Sunt doar câteva diferențe, din câte văd, și majoritatea bărbaților par să gândească oricum cu partea aia.

Mi se pare amuzant că au impresia că dacă ne revendică, dacă ne ridică voalurile, ne vor oferi un motiv pentru care să trăim în timpul anului de grație. Dacă aș ști că trebuie să mă întorc acasă și să mă culc cu unul ca Tommy Pearson, probabil că m-aș îndrepta direct spre lama braconierului, cu brațele larg deschise.

O mierlă aterizează pe ramura copacului pedepsirii din centrul pieței. Îmi îngheață sângele în vine când îi aud ghearele zgâriind craca negricioasă de metal. Se pare că înainte fusese un copac adevărat, dar când au ars-o pe Eve de vie pentru erezie, copacul a ars și el, așa că l-au construit pe acesta din metal. O emblemă nepieritoare a păcatului nostru.

Un grup de bărbați traversează piața, învăluți în șoapte.

De luni de zile circulă niște zvonuri... Șoapte despre o uzurpatoare. S-ar părea că paznicii au descoperit dovezi ale unor adunări secrete în pădure. Haine de bărbați care atârnă de crăci, ca o efigie. La început s-au gândit că ar putea fi un vânător care încearcă să stârnească necazuri sau o femeie din zona de trecere care încearcă să se răzbune după ce a fost părăsită, dar apoi bănuielile s-au răspândit în tot ținutul. Greu de crezut că ar putea fi una dintre noi, însă ținutul Garner este plin de secrete. Unele sunt la fel de limpezi ca sticla proaspăt șlefuită, dar ei aleg să le ignore. Nu am înțeles niciodată de ce. Eu aș prefera să știu adevărul, oricât de dureros ar fi rezultatul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îndreaptă-ți spatele, Tierney, mă muștră o femeie în timp ce trece pe lângă mine. Mătușa Linny. Și fără escortă! Bietul de frate-meu, le șoptește ea fiicelor ei, îndeajuns de tare ca să aud fiecare silabă. Așa mamă, așa fiică!

22 Respect pentru ~~și duce o crenguță~~ de ilice la nasu-i în vânt. În limba străveche asta era floarea protectoare. Mâneca îi alunecă de pe încheietura mâinii, lăsând să se întrevadă o dără de piele roz încrețită pe antebraț. Sora mea, Ivy, mi-a spus că a văzut-o o dată, când s-a dus cu tata să o trateze pentru o tuse. S-ar părea că cicatricea se întinde de la încheietura mâinii până la omoplat.

Mătușa Linny își smucește mâneca în jos, ca să nu mă mai holbez.

– Cutreieră pădurea ca o sălbatică. Zău de nu i-ar sta mai bine acolo.

Cum de știe ce fac? Mă spionează? Încă de la prima sângerare am primit tot felul de sfaturi nedorite. Cele mai multe erau prostești în cel mai bun caz, dar remarca ei e pur și simplu răutăcioasă.

Mătușa Linny se încruntă către mine, apoi dă drumul crenguței din mână. Înainte de a-și vedea de drum alături de ceilalți, îmi mai spune:

– Cum ziceam, sunt multe lucruri de care trebuie ținut cont când te gândești să dai un voal. E plăcută? Ascultătoare? Va naște fii? E îndeajuns de rezistentă ca să supraviețuiască anului de grație? Nu-i invidiez deloc pe bărbați. E într-adevăr o zi dificilă.

De-ar ști ea. Calc în picioare crenguța de ilice.

Femeile cred că adunarea bărbaților din ziua învăluirii, ce are loc în hambar, este o ceremonie solemnă, dar nu e nici pe departe așa. Știu pentru că am urmărit-o în ultimii șase ani ascunsă în șura pentru fân, în spatele sacilor cu cereale. Doar beau bere, rostesc vulgarități și din când în când se încaieră pentru una dintre fete, dar, în mod straniu, nimeni nu vorbește despre „magia periculoasă”.

De fapt, magia este pomenită doar când le pică lor bine. Cum ar fi când a murit soțul doamnei Pinter și domnul Coffey și-a acuzat brusc soția de douăzeci și cinci de ani că și-a păstrat în ascuns magia și levitează în somn. Doamna Coffey era cât se poate de supusă și blândă, cătuși de puțin soiul care să leviteze, dar a fost alungată. Fără întrebări. Și, ca să vezi surpriză, domnul Coffey s-a însurat cu doamna Pinter în ziua următoare.

Dar dacă așa face eu o astfel de acuzație sau dacă m-aș întoarce din anul de grație cu spiritul nezdrobot, aș fi trimisă în zona de trecere, să locuiesc printre prostituate.

– Ia te uită, Tierney!

Kiersten se apropie de mine, urmată de câteva dintre adepții ei. Cred că rochia ei pentru învăluire este cea mai drăguță pe care am văzut-o vreodată: din mătase crem țesută cu fire de aur, lucește în soare la fel ca părul ei. Kiersten întinde mâna și-și trece vârfurile degetelor peste perlele din dreptul claviculei mele cu o familiaritate pe care nu o împărtășim.

– Îți vine mai bine ca lui June, zice ea privind-mă lingușitor printre gene. Dar să nu-i spui că am zis asta.

Fetele din spatele ei chicotesc înăbușit, răutăcioase. Mama ar fi îngrozită să știe că și-au dat seama că este o rochie uzată, dar fetele din ținutul Garner profită de orice ocazie ca să lanseze o insultă voalată.

Încerc să râd, însă corsetul mi-e atât de strâns, că nu reușesc să trag aer în piept. Oricum, nu contează. Singurul motiv pentru care Kiersten mă bagă în seamă este din pricina lui Michael. Michael Welk mi-a fost cel mai apropiat prieten încă din copilărie. Ne petreceam tot timpul spionându-i pe oameni, încercând să descoperim indicii despre anul de grație, dar, în cele din urmă, Michael s-a săturat de jocul acela. Doar că pentru mine nu era un joc.

Cele mai multe fete se îndepărtează de băieți când împlinesc zece ani, iar școlarizarea lor se încheie, însă eu și Michael am reușit cumva să rămânem prieteni. Poate din cauză că nu voiam nimic de la el și el nu voia nimic de la mine. Era simplu. Bineînțeles, nu mai puteam alerga prin oraș ca înainte, dar am găsit o cale. Kiersten crede probabil că am trecut la el, dar nu mă implic în viața amoroasă a lui Michael. În cele mai multe nopți doar stăm întinși în luminiș, privind stelele, fiecare pierdut în lumea lui. Și pare să fie de ajuns pentru amândoi.

Kiersten le face semn fetelor din spatele ei să tacă.

– Îți țin pumnii să primești un voal diseară, Tierney, îmi spune, zâmbind într-un fel care-mi zburlește părul de pe ceafă.

Cunosc zâmbetul acela. La fel i-a zâmbit și părintelui Edmonds duminica trecută, observând că-i tremurau mâinile când i-a pus azima sfințită pe limba-i rozalie. Și-a căpătat magia devreme și o știa. Își ascundea cruzimea în spatele feței aranjate cu grija și a hainelor croite cu istețime ca să-i accentueze formele. Odată am văzut-o înecând un fluture, jucându-se cu aripile lui. Deși este rea din fire, ar fi